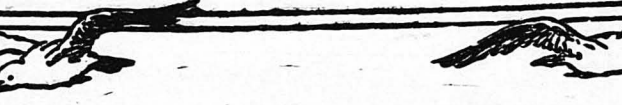

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δραχ. 4. Η αδιαίρετος υπερτίμησις των παρά των υποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμε δθεν τους αγαπητούς μας αναγνώστας, οσάκις ύποψοι εις την αντίληψιν των τοιούτων τι, να μάς...

ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΑ !
'Ω ! και να πέθαινα ! κανείς να
(Ξέρη γιατί πέθαινα !
Δίχως σημάδι, αίμα στο χροβάδι
(μου,

το άναφέρουν άμέσως.

Η ύπό των άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μη συνυπονοημένη ύπό δικαιώματος κρίσεως έξ δραχμών πέντε εις γραμματίοσημα, δέν λαμβάνεται έπ' όθην.

Πολλοί άναγνώσται μας μάς γράφουν ότι επιθυμούν να προηηθευθούν τάς έκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομητάι του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Γιά να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τό αντίμισθον των συνδρομών, φύλλον, βιβλίον, Ημερολόγιον κλπ., εις γραμματίοσημα ή κινητά χαρτίοσημα οίσοδηποτε τιμής.

Δ. Κ., Ένταύθα.—'Απ' τά ποιήματά σας πιο καλά τό πρώτο, τό όποιο και δημοσιούμεε εδώ, για να δούν και οι άλλοι αγαπητοί μας άναγνώσται πως γράφεται ένα καλό τραγούδι, χωρίς ύπερβολές και χωρίς πολυλογίες. 'Ιδού :

ΜΕΣ' ΣΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ ΤΗ ΖΑΗΗ

'Αφού για πάντα σ' έχασα, σ' άλλον πετάς αγάλη,
σ' άλλον χαρίζεις τά γλιιά, τά πλάνα σου τά χάδια,
γι' αυτό γιορίζω μοναχός τις νύχτες και τά βράδια,
και να σέ σβήσω πειά ζητώ μέσ' στού κρασιού τη ζάλη.
Πρωί - πρωί στό κατηλιέο, πρην ήλιος άνατείλει,
μέσα μονάχος βρίζομαι, κι' έχω για συντροφιά μου
ένα ποτήρι, κι' εν' αυτό μόνη παρηγοριά μου,
μιά κάπνο όνομα γλυκό ξανάχρητα στά χείλη.
Είν' τό δικό σου τ' όνομα, σέ σένα ό λογισμός μου
πάντα πετάει, όσο κι' άν πτώ, ποτέ δέν σέ ξεχνάω,
τά δνό σου χείλη λαχαρώ, άγ' ! όσο κι' άν πονάω,
όσο κι' άν έσθινά' από με κάθε χαρά τό ζώομαι.
Κι' όταν ό ήλιος σβήνεται και πέφτει άγιά τό βράδι,
κοιμάτ' έ ζώομαι, μόν' έχω χάδιμα πίνω άκόμα,
ώς να μέ σνήη ό θάνατος στό ζυγό του τό στρώμα,
έξει σ' όλα πειά χάνοντα σ' άτέλειωτο σκοτάδι.

Πέτρον, Λεμεψέων, Πειραιά.—Μάς στέλνετε ένα διήγημα μεταφρασμένο εις τού... Έλθετενοι !... 'Όστε έξέριτε την... Έλθετική γλώσσα... Μπράβο σας !... Με φίλε μας... Έλθετική γλώσσα δέν ύπαρχει, γιατί άπόλύοστα οι μισοί... Έλθετοι μιλούσι και γράφουν Γερμανικά κι' οι άλλοι μισοί Γαλλικά... Τι σημαίνει λοιπόν... Θρούλον Δειλινον... Δέν εινε άπολύτως κακοί οι στήχοι σας. Μά δέν εινε και άπολύτως καλοί. Πρέπει λοιπόν να προσέχετε λίγο περισσότερο, όταν γράφετε. Έτσι θα δημιουργήσετε κάτι τό τέλειο, κάτι τό άμειωτο. 'Η δία καταστρέφει κάθε δουλειά, κάθε έργασία, και ιδίως την λογοτεχνική. 'Ιδού, π.χ., μερικά τετρατάκια από τό ποιήμα σας «Στήν Χαρά» :

Σ' όλες τις φίλες χάρησα ένα δώρο,
σ' άλλες μικρό, σ' άλλες μεγάλο, σ' όλες
δλόκληρη ζωή, γι' αγάτες φρόο,
κουρέλιασας σ' αγάτες πικροχόλες.
Και μόνο ή θλίψη, που μου φέρνει και τόν πόνο
σάν γέρασα δέν μ' άρμσε, σάν άλλες,
εινε μιιά φίλη άληθινή, που μόνο
ζάνει γι' αγάτες πιο μεγάλες.

Μά γώ ζητούσα σένα ν' αντικρίσω,
να νοιώσω άπαλό χάδι μιιά φορά,
ανάτριχίλα δλόζορη μιιά νοιώσω !
κι' άδικα σέ περιμένα, Χαρά !...
Και περιμένα, Κάποτε που θάβωθη
θά της χαρίσω μιιά ζωή που δέν ε-
(χάθη).

κι' όταν την δω γλυκό θά της χαρί-
(σω δώρο,
όχι άπ' αγάτη, μιιά άπ' είνγνωμοσύνης
(φρόο).

'Εκείνο τό επικροχόλες πρώτα - πρώτα, εινε πολύ αντιποιητικό, γι' αυτό έσχημα σ' αυτιά. 'Όπως και τό «επ' εγνωμοσύνης φόρο». Εινε δηλαδή έκφράσεις πολύ - πολύ πεζές, τις όποιες πρέπει ν' άποφεύγετε, πάση θούα. Δέν τις σηκώνει ή ποίηση, την δολοφονού, την άφανίζουν, της καταστρέφουν και τις λίγες ώμορίες, όταν ύπαρχουν.—Φ. Κ. αμύριον, Ένταύθα. Τι να σας πούμε ; Δυστυχώς οι στήχοι σας δέν εινε καλοί. Εινε άπόπειρα μονοτονική, πρωτοτυπία ; 'Ισως... 'Αλλά άπόπειρα—σας βεβαιούμε—άνεπιτυχία. Νά πρώτα - πρώτα τό δεύτερο έκ των ποιημάτων σας και τό όπ' αυτό τρίτοχον :

δίχως περίστροφον στό πλάι μου
σημείωμα, ούτε, στό τραπέζι μου άπάνω
μη' άπάνω μου !
Ναι, να πέθαινα ! κανείς να ξέρη γιατί πέθαινα !
Να, να πέθαινα ! κανείς να ξέρη γιατί πέθαινα !
κι' ενά ξιπνοίνε τά πουλιά, ή κραυγή
μιιά βοσχοπούλας, νάνια μου άκουσμα
στερνό άκουσιά μου !
'Ετσι αντικρίζοντας, στό άπειρο, στην άρμονία
αναγρούσων ζώομων, ίδεθν και όντων
πανόρημα σένα, ό αγάτη μου ! Φαντασία
μυσική, γινάικα, ό τι κι' άν εισα
σάν χείρο άπαλό να μάρινα, δίχως να ξέροιν
γιατί μάρινα !.....

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΣ

'Ω, 'Αθήνα, έχε γειά ! 'Η άνοιξι όταν θάρτη,
να σοφ' γιοιστή την ποδιά με λούλουδα του Μάρτη,
ένώ ήμια μαζουά.

Μ' όλα ταύτα — δέν σας τό κρούομε — κάτι θέλετε να πτήε. 'Αλλά, δυστυχώς, δέν έκφράζεσθε καλά, δέν έκφράζεσθε δηλαδή ποιητικώς. Διαβάστε 'Ελληνίαν ποίητας λοιπόν και ένασδοκιμάστε. — Γ. Κατσιγιάννην, Ένταύθα. Μάς γράψετε στήν έπιστολή σας :

«'Αξιότιμη Κύριε Διευθυντά,
»Είμαι νέος και έχω μιάν μικράν κλίσην προς την ποίησιν. 'Αρέσκειαι να συνθέτω διάφορα ποιηματάκια, τά όποια δέν δύνανται βεβαίως να γίνω ό ίδιος άν εινε καλά ή όχι και ποία εινε τά σφάλματά των. Τό έπιπλειστον ποιήμα εινε δημοιοργημά μου και εινε τό πρώτον τό όποιον έδω εις την δημοσίαν κρίσιν. Πολύ σας παρακαλώ να τό διαβάσετε και άν τό κρίνητε ύξιον δημοσιεύσεως, δημοσιεύσατέ τό εις τό έγχαριτον περιοδικόν σας, τό αγαπητόν μου «Μπουκέτο», πράγμα τό όποιον θα με ένθαρρόνη να καλύτερησώ την μικράν αυτήν κλίσην μου».
'Η κλίσις σας, αγαπητέ φίλε, εινε εύγενική και άξιέπαινος, αλλά δυστυχώς τό ποιήμα σας δέν εινε έπιτυχές. Μιμησις γνωστού ελληνικού ποιήματος, τό όποιο ύπάρχει και σόκι παραοδία του άειμήνητου Σουρή, αλλά μιμησις κακή. 'Ιδού, παραδείγματος χάριν :

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ

Φεύγεις, φεύγεις νεότης καμμένη,
φεύγεις, φεύγεις πολύ βιαστικά,
άγ, γιατί λίγ' άζομη δέν μένει ;
'Ο πρό όλίγων νέος φωτά !
'Ανοιξές εισα σ' ής ζωής μας
που κάθε ένστιχτόν ζιπνάς της
(σαρζός).

Γρήγορα όμως φεύγεις, τί κρώμα !
Και φθάνει τό γήρας, Δάιμον κα-
(ζός !
Εισα σ' ό που σ' τά μάτια μας δει-
(χνεις
τόν δρόμον εύρύ και με ρόδα

(σπαρμένη,
φεύγοντας έμεις ερείπων άρήσιν
τόν νηό που τόν ειλες τόσο μαγε-
(μένη).
Εισα του έρωτος σ' ή μνήμη,
Γιου παντοδύναμου, τρελλού κι'
(αυτιάσσομ).
που τρέλλες κάνει νύχτα και μέρα,
και πληγώνει καρδιές. 'Ω, νεότης-
(γιατά σου).
Εισα του άνθρώπου ή χροστή ήλια,
μιαίξεις με δένδρον άειθαλλές,
πολλάκις του φέρεις την είντυχάν,
δύως ό γινός σου έρωτας δές.
Πόσους άνθρώπους έχει παιδείει,
πόσο άπονος είν' και σκληρός,
κι' όποιον σ' τά δίχτυα του τήνη να
(μιλέτη
θάνε ό πόνος του φαερός.
Πόνος μεγάλος, πόνος τρανός,
πόνος που κάμνει καμιά φορά
και την ψυχήν να σβήση σάν ένας
(φανός).
πόνος που φέρνει τη συμφορά !
Φεύγεις, φεύγεις νεότης καμμένη,
φεύγεις, φεύγεις πολύ βιαστικά,
εις τόν άνθρωπον άλλο δέν μένει
έν ύσφ είν' νέος, παρά να γλεντά !
Γλέντα, ό νέε, γλέντα και πίνε
όσο νοιώθης ψυχή ζωντανή,
κι' ένας άλλος δόν Ζουάν γινε
και άς εισα...παιν με πανί !!!
Φεύ, θά έλθη καιρός, συμφορά σου !
που με πόνο τρανό στην καρδιά,
θα θημιάσαι τά ώράια σου νεατά
και θά κλαίς. 'Ω, νεότης, έχε γειά !

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Καλάδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

'Εσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 200 Π 'Εξωτερικού Δολλάρια 6
'Εξάμηνος 100 Π 'Αμερικής 30
και δι' άλλην την 'Αφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελίνια 30
Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέν ν' άπευθύνονται προς τόν
'Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

'Εν 'Αμερικη Mr. D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.41) New
York city, εν Αιγύπτω—Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ.
Γεώργ. 'Αντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo — Belge.
όπου δέν ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.